

[Keld Albrechtsen]

kan anvendes her i landet og indgå i u-landsbistandsprogrammer. Der kan igangsættes produktion af specialartikler til sundhedssektoren, hvor der findes flere forskellige udekede behov, fordi det ikke er profitabelt at afhjælpe dem i dag. Man kan igangsætte kombineret produktion, produktudviklings- og fremstillingsvirksomheder, hvor der udvikles og fremstilles alternative produkter til forbedring af arbejdsmiljø, kollektiv trafik, energi osv. Man kan, som det allerede er tilfældet bl.a. i Roskilde, igangsætte gartnerier, der afsætter deres produkter til de lokale daginstitutioner, skoler, plejehjem osv.

Den slags virksomheder skal erstatte de nuværende beskæftigelsesprojekter og vil i betydelig højere grad afhjælpe noget af den arbejdsløshed og nogle af de sociale problemer, som der er allerede nu.

Det er derfor også vigtigt at holde fast i, at ikke kun de unge arbejdsløse skal i arbejde. Disse virksomheder har brug både for gamle og for unge, både for velkvalificerede og ikke-uddannede, som først nu skal i gang med en uddannelse, og der er brug både for kvinder og for mænd.

Der er ingenting, der tyder på, at regeringen er parat til at gennemføre den slags ting. Med regeringens politik afhjælper man med andre ord ikke de problemer, som regeringen selv hævder den vil afhjælpe. Det betyder helt enkelt, at det er noget, man må slås for uden for folketinget, først og fremmest i fagforeningerne og ved, at aktive arbejdsløse går sammen om at gøre noget ved deres egen situation.

Chr. Christensen (KrF):

I sin åbningstale her i salen i tirsdags sagde statsministeren, at den redegørelse, statsministeren afgav i folketinget den 6. oktober, fortsat ville danne grundlag for regeringens arbejde. Men nu var redegørelsen af 6. oktober jo fremlagt på baggrund af et økonomisk forlig mellem regeringspartiet, det radikale venstre, centrum-demokraterne og kristeligt folkeparti. Vi har derfor gransket statsministerens redegørelse ganske nøje, og sammenholder man denne med den skriftlige redegørelse og redegørelsen af 6. oktober, kan man se, at regeringen har fulgt dele af forligsaftalen op i bebudede lovforslag, og det hilser vi naturligvis med tilfredshed.

Men i øvrigt må vi landets alvorlige økonomiske situation taget i betragtning nok karakterisere statsministerens redegørelse som et påfaldende generelt og forsigtigt oplæg, der ikke angiver tilstrækkelige veje og midler til at vende den økonomiske udvikling, men det skyldes vel den ejendommelige parlamentariske situation, regeringen befinder sig i.

Vil regeringen samarbejde med partier i midten og til højre for midten om en saltvandsindsprøjtning til erhvervslivet, der kan øge produktionen, eksporten og dermed beskæftigelsen? Eller vil den lade sig låse i et samarbejde til venstre i salen på disse venstrepartiers betingelser? Især inden for landbrug og byggeri stiller mange i dag dette relevante spørgsmål.

Forud for åbningsdebatten om statsministerens redegørelse den 8. oktober var kristeligt folkeparti med til sammen med de øvrige tre forligspartier, socialdemokraterne, centrum-demokraterne og det radikale venstre, at udarbejde et fælles forslag til motiveret dagsorden, efter hvilket folketinget understregede behovet for at tilvejebringe kapital til en lavere rente til erhvervene; landbrugets og byggeriets behov for hurtig indsats skulle særlig tilgodeses. Dette dagsordensforslag blev vedtaget med overvældende flertal, og det udtrykte alle fire forligspartiernes forståelse for nødvendigheden af hurtigere indgreb for at få stoppet de mange tvangsauktioner, der truede og stadig truer landbruget, og de mange konkurser, der hang og stadig hænger over byggesektoren. Kun VS stemte imod, og SF undlod at stemme, hvilket jo er interessant at huske netop nu i den givne situation.

På baggrund af forligspartiernes forståelse for nødvendigheden af hurtig hjælp havde regeringen optaget forhandlinger med pensionskasser og forsikringsselskaber m.v. for om muligt at føre kapital til lav rente herfra over til erhvervslivet i almindelighed og til landbrug og byggeri i særdeleshed. Vi gav under åbningsdebatten den 8. oktober tilslutning til selve ideen, men stillede som krav, at det skulle være på frivillig basis og uden beskatning.

Det var en aftale forligspartierne imellem, at regeringen snarest skulle fremlægge en endelig plan for de fire partier, men ugerne gik, uden at der egentlig skete noget afgøren-